Pokud předmětem komisionálního šetření byly ovšem též otázky, vztahující se na zprošťující část nálezu, nelze tvrditi, že a jaké zvláštní útraty byly právě touto částí šetření způsobeny. Nutno si tu uvědomiti ustanovení § 389, odst. 2 tr. ř., jehož je rovněž obdobně použíti, že v případech, kdy se řízení vztahovalo k několika trestným činům, mají býti jen podle možnosti z náhrady vyloučeny náklady, které vzešly, pokud jde o činy, ohledně nichž nebyl obviněný uznán vinným.

Co se týče soudního kancelářského revidenta V., jehož se ovšem výslechy komisionálního šetření rovněž dotýkaly, jde tu věcně o spoluvinníka, byť i odsouzeného jiným senátem vrchního soudu (kárnou komisí pro úředníky nesoudcovské, zřízence a dozorce vězňů). Odpovídá proto ustanovení § 389, odst. 3 (poslední věta) t. ř., byla-li stěžovateli uložena celá náhrada útrat, zvláště když V-ovi, odsouzenému jen k pořádkovému trestu, náhrada útrat nebyla a nemohla býti uložena (§ 128 služ. pragm.).

Bez významu je dále, že při prvé z uvedených úředních cest byly také náhodně zjištěny závady u soudního kancelářského revidenta C. a soudní kancelářské asistentky Z., proti nimž bylo pak rovněž zavedeno kárné řízení.

Podle toho, co předesláno, neobstojí názor stěžovatelův, že by měl hraditi jen část útrat, určenou podle počtu proviněných, pokud se týče odsouzených osob. Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 371 dis.

Je-li advokátovo jednání způsobilé vyvolati ve veřejnosti úsudek, že advokáti při výkonu svého povolání užívají politického vlivu místo aby v zákonném řízení uplatňovali věcné důvody, zlehčuje čest a vážnost stavu.

Advokát nemusí klientovi vyúčtovati pevně ujednanou paušální odměnu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1938, Ds I 88/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie uznal o odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl uznán vinným kárnými přečiny zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinnosti povolání, takto právem: Pokud jde o bod 1. nálezu, odvolání z výroku o vině se zamítá. Pokud jde o bod 2., odvolání z výroku o vině se vyhovuje, napadený nález se změňuje v příslušném výroku o vině a obviněný se zprošťuje kárných přečinů porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jichž se prý dopustil tím, že složenou částku straně nevyúčtoval, ač byl několikráte vyzván k vyúčtování.

Z důvodů:

Pokud jde o bod 1. napadeného nálezu, shledává kárná rada zavinění odvolatelovo, totiž zlehčení cti a vážnosti stavu v tom, že si za účelem pouhého provedení politického zákroku ve prospěch své klientky u úřadu, kterýžto zákrok byl vykonán bezplatně, vyžádal a přijal značnou odměnu.

Odvolání nenapadá právní názor kárné rady, že i při ujednání určité (paušální) odměny smí jíti jen o odměnu za práce advokátské a že odměna za přímluvu u politického činitele není odměnou za práci advokátskou. Z vlastního přednesu obhájcova při ústním líčení vyplývá, že částka 1.000 Kč byla ujednána jako odměna i za obstarání zákroku nějakého poslance neb senátora, pokud se týče podpůrně za osobní zákrok obviněného, k němuž mělo dojíti jen za předpokladu, že by nedosáhl zákroku poslance nebo senátora. Podle vlastního přednesu obhájcova byla tedy zmíněná částka určena též jako odměna za úkon, o kterém nález právem zdůrazňuje, že se vymyká z mezí advokátských prací. I samo odvolání připouští, že šlo o odměnu za obstarání přímluvy ať obviněného, ať prostřednictvím poslance nebo senátora, za jednání s touto osobou, za prostudování spisů a korespondenci. Uváží-li se, že obviněný posléz uvedené práce spojené se studiem spisů a s korespondencí, pokud se týče se zjišťováním věcí u okresního úřadu nedovedl blíže konkretisovati, a že vůbec v podstatě nešlo o nic jiného, než o zakročování za účelem příznivého vyřízení stížnosti proti odepření kominické koncese, nutno dokonce předpokládati, že zmíněná částka 1.000 Kč byla hlavně a převážně určena jako odměna za obstarání přímluvy činitele vybaveného politickým vlivem. Podle nenapadených zjištění nálezu získal pak obviněný skutečně poslance, který v dotčené věci u zemského úřadu v Praze zakročil, ovšem bez úspěchu a podle vlastního udání odvolání bezplatně.

Netřeba se zabývati otázkou, zda a do jaké míry je kárně závadné, že se obviněný jakožto advokát ve správní věci své klientky vůbec domáhal uplatňování vlivu politického činitele; nepochybné je, že obviněný jako advokát nesměl za získání takového vlivu, čili za využití svých politických styků, tudíž za úkony, které s řádným vykonáváním advokacie nemají nic společného, žádati a dáti si vyplatiti odměnu, natož tak značnou. Právem má napadený nález za to, že takový postup zlehčuje čest a vážnost stavu, neboť je s to vyvolati ve veřejnosti úsudek, že advokáti při vykonávání svého povolání užívají politického vlivu, za nějž se dávají odměňovati, místo aby v zákonném řízení uplatňovali věcné důvody a argumenty.

K tomuto úsudku nutno dospěti podle vlastních údajů obviněného, takže nebylo zapotřebí připustiti důkazy obhájcem nabízené.

Podle toho, co předesláno, je též bez významu, zda mělo k osobnímu zákroku obviněného dojíti, bude-li zákrok politického činitele bezvýsledný, či jen tehda, nebude-li takový zákrok vůbec získán. Netřeba si proto příslušných vývodů odvolání všimnouti.

Odvolání bylo tudíž jako neodůvodněné zamítnouti, pokud čelí proti prvému bodu nálezu.

Naproti tomu nelze odvolání upříti oprávnění v příčině druhého bodu nálezu. Pokud tu kárná rada klade obviněnému za vinu, že částku, o niž jde, nevrátil, ačkoli mohla býti uznána jako přiměřená odměna jen za předpokladu osobního zákroku obviněného, jde o skutečonst, která je zachycena již kárným proviněním uvedeným pod bodem 1. Dopustil-li se totiž odvolatel onoho provinění tím, že odměnu přijal, nelze ho zvlášť odsouditi ještě proto, že ji nevrátil.

Leč podle zjištění nálezu nebylo ani příčiny, aby odvolatel uvedenou částku klientce vyúčtoval, když šlo o pevně ujednanou paušální odměnu, která je sama o sobě přípustná (Lohsing, Öster. Anwaltsrecht, str. 253). Na takový případ ani nedopadá ustanovení § 1012 obč. zák. Pokud paušální odměna byla v souzeném případě nepřípustná hledíc k povaze výkonu, za který byla poskytnuta, je provinění odvolatelovo rovněž zachyceno již odsuzujícím výrokem prvého bodu nálezu.

Bylo proto v tomto směru odvolání vyhověti a odvolatele přečinu porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu zprostiti.

Čís. 372 dis.

Advokát který neučiní daňové trestní oznámení výhradně v zájmu státu, nýbrž zřejmě za tím účelem, aby získal odměnu, již poskytuje finanční správa oznamovateli, poškozuje čest a vážnost stavu.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1938, Ds I 17/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Obírajíc se výrokem nálezu odsuzujícím obviněného pro kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu, spáchaný tím, »že vlastním jménem podal daňové trestní oznámení proti třetí osobě, k němuž mu dal informace jeho klient, a že tak učinil ve svém vlastním finančním zájmu, aby mohl z udavačské odměny krýti svoji palmární pohledávku«, namítá, že tu není vůbec skutkové podstaty kárného přečinu.

Odvolání nelze přiznati oprávněnost.

Kárná rada praví v důvodech svého nálezu, »že instituce udavačské odměny je sice známa našemu právnímu řádu, že však jednání, směřující k docílení této odměny, v očích širší veřejnosti nepovažuje se za jednání čestné«, a uvádí pak na odůvodnění svého právního názoru, že